

KIERA ASLOG

HEX

VOLUMUL 1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Prolog

*I am not the only traveler
Who has not repaid his debt
I've been searching for a trail to follow again
Take me back to the night we met*
Lord Huron – ***The night we met***

Nu eram eu însămi de ceva timp, însă nimeni nu părăuse să observe.

Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu cineva care e trist tot timpul. Nimeni nu vrea să-și strice buna dispoziție cu o persoană care vede viața doar în alb și negru, fără să accepte vreodată că există și alte nuanțe în afară de cea în care se scaldă de atât de mult timp. Nimeni nu vrea să se consume pentru cineva care se epuizează zilnic cu gânduri sumbre.

Toți îți spun să treci peste, să nu te mai plângi din orice sau să faci scene fără rost. Fiindcă totul trece. Fiindcă e doar o zi, o săptămână, o lună mai proastă. Fiindcă vrei doar atenție. Și totul e numai în mintea ta. Și nimeni n-are timp pentru toanele tale. Uneori, să te pierzi în singurătate pare cea mai bună soluție pentru a te regăsi. Probabil de aceea am decis să mă las pradă acesteia. Credeam că, poate, unele goluri nu erau menite să fie umplute. Că nu puteau fi. Doare mai puțin dacă nu încerci să o faci. Doare mai puțin dacă nu mai treci iar și iar prin aceeași respingere continuă. Obosești să te tot lovești de ziduri. De uși închise. De priviri indiferente. Până când, în cele din urmă, accepți înfrângerea și renunți.

La luptă. La tine.

La familie.

Ți s-a întâmplat vreodată să simți că nu aparții propriei tale familii? Ca și cum cei cu care împarți mâncarea și acoperișul sunt ruși de realitatea pe care o trăiești tu și nu poți decât să-i simți reci și frivoli, asemenea unor străini de care te izbești într-o zi oarecare, pe cine știe ce stradă? Că pereții ce te înconjoară îți aplatizează plămâni până la sufocare? Că mâncarea se răcește pe furculiță? Că n-ai mai auzit un răs sincer de mult? Că totul e rece, și gol, și apăsător, și obositor? Ca și cum ți s-ar pune o povară pe umeri de îndată ce pășești înăuntru? Ca și cum ai deveni străin printre cunoscuți? Ca și cum ți-ai pierde casa, acolo unde, odată, fusese totul?

Trăiesc asta în fiecare zi. Și încă mai respir același aer cu ei. Sau, cel puțin, încerc s-o fac. Cred că îmi este mult mai ușor să-mi pun pe față masca indiferenței decât să recunosc cu voce tare că locul meu nu este în această casă. Că n-a mai fost de multă vreme. De multe ori mă străduiesc să țin pasul cu discuțiile lor, însă tot ce reușesc să obțin este un început de migrenă și un țuiet în urechi. Nu *avem* lucruri în comun. Nu mai avem. Le aud murmurele, le percep mișcărilor și gesturile, însă mă fac să mă simt o străină și îmi provoacă un sentiment de gol în stomac. Simt un nod în gât, ca atunci când ești pus într-o situație incomodă și îți vine să te eliberezi prin lacrimi. N-am plâns vreodată în fața lor. Și nici n-am de gând s-o fac. N-ar înțelege. Nu m-ar înțelege. Nimeni nu te înțelege atunci când îți permiți un moment de vulnerabilitate pentru a le spune că nu ești bine. În suflet, nu la trup. Mulți trăiesc cu impresia că n-are cum să-ți fie rău atât timp cât încerci să vezi partea plină a paharului. Însă ce faci atunci când paharul e gol și nu mai ai nimic cu care să-l umpli la loc? Ce faci atunci când ești atât de gol pe dinăuntru, încât nu mai ai resurse să te simți din nou împlinit?

Ce faci atunci când ai uitat cum este să fii fericit?

Oare când trăisem ultima oară sentimentul de fericire? E nefiresc de ciudat cum mintea îți poate dezvălui cu o rapiditate amețitoare toate acele momente în care lumea

se prăbușea în jurul tău, însă când vine vorba de amintirile frumoase... totul se întunecă și se pierde în uitare.

Pentru mine, fericirea are chipul tatei. Nu cred c-aș putea să-mi imaginez vreun scenariu în care să fi simțit florii bucuriei în absența lui. Este stâlpul meu. Punctul meu de echilibru și singurul capabil să mă asculte fără să dea semne c-ar fi sătul de stările mele de spirit mai mult sau mai puțin stabile. Nu știu cum ar fi viața mea fără el. Sau ce fel de persoană aș fi devenit dacă n-ar fi fost acolo să mă sprijine de fiecare dată când mama era ocupată cu celălalt copil. Uneori, în momentele mele de sensibilitate de la trei dimineața, îmi doresc să fi fost singurul copil din familie. Poate așa aș fi cunoscut mângâierea blândă și protectoare a mamei fără să-mi fac griji că am o soră mai mică și că ea are nevoie de mai multă atenție din partea acesteia. Sună egoist și poate chiar sunt o afurisită fără scrupule, însă nimeni nu-mi poate lua dreptul de a gândi și de a-mi crea alte versiuni ale vieții. Unele mai luminoase, mai fericite și mai ușor de suportat. Însă, uneori, simt că până și acest drept mi-a fost răpit cu mult, mult timp în urmă. O dată la nașterea ei și o dată la moartea acesteia.

Un singur om e capabil să-ți devină călău fără să conștientizeze măcar acest lucru.

Îmi scot o cască din ureche, plimbându-mi obosită ochii peste fețele rudelor mele gălăgioase și mult prea zâmbitoare. De-ar ști mama că mătușa Edna îi urăște salata cu carne și buclele sale date cu prea mult fixativ, poate că n-ar mai pupa-o în fund atâta.

Mătușa Edna e o femeie bine făcută – poate prea bine, dacă ar fi să mă iau după standardele de sănătate – scundă, ceea ce o face și mai îndesată, cu părul mereu tapat în vârful capului și niște ochi mari, bulbucați, pe care mereu i-am asemănat cu ai unei broaște de baltă. Întotdeauna poartă un costum din două piese, de preferat în culori închise, și mereu ține morțiș să-și etaleze noile accesorii strălucitoare – din aur, cel mai probabil – cumpărate de soțul ei, Simon. Vorbește mereu pe un ton ascuțit și incomod la auz,

ca ciripitul enervant al unei vrăbii ce se trezește dimineața să-ți dea târcoale pe la fereastră. E foarte trufașă. Genul de persoană care-ți provoacă fiori reci pe șira spinării și te face să te simți ca un gândac nefolositor de bucătărie. Iar familiei mele – mamei, în special – nu pare să-i pese de atitudinea ei grosolană și, uneori, dusă până la extrem.

Mereu am disprețuit „sclavia” asta pe care ai mei – în special mama – o arată față de familia acesteia. Simon e fratele mamei, însă, pentru că e un bărbat mai rezervat și la locul lui, se pare că rolul de conducător al familiei este deținut cu totul de soție, iar ceea ce spune ea pare să fie literă de lege pentru toată lumea. Asta doar pentru că se consideră mult mai înstăriți decât am putea fi noi vreodată, iar mama știe că, citez: „Pentru a face parte din cercurile care se cuvin, trebuie făcute sacrificii”.

Ce sacrificii? Să te prefaci indiferent la remarcile pline de batjocură ale Ednei, care se plânge până și de cel mai neînsemnat lucru, cum ar fi marca de hârtie igienică de la baie? Sau să mergi la petreceri sau întâlniri simandicoase de familie doar pentru a da bine în ochii comunității de care aparții? Ce fel de om își trăiește viața pentru a împlini standardele și așteptările egoiste ale altor persoane? Ce fel de om își calcă pe mândrie pentru a fi acceptat de oamenii care îi depășesc puterile? Aparent, oamenii ca mama, care mereu pun părerea altora mai presus de propriile principii și valori.

Cum aș putea vreodată să mă simt eu însămi în acest mediu ce pare să mă stoarcă de energie și de orice poftă de viață?

— Cum este la facultate, Luna?

Tresar, cu inima săltându-mi în piept. Îmi răsucesc gâtul în direcția unchiului Simon, cântărindu-l câteva secunde din privire. Ochii îmi fug fără să vreau la chelia ce-i acoperă jumătate de cap, despărțindu-se în dreptul fiecărei urechi. Buzele încep să-mi tremure a râs când îi văd fătuca aia de elf grăsuț și lipsit de orice apărare. Chiar dacă relația dintre mine și mătușa Edna e... aproape inexistentă, din cine știe ce motiv, unchiul Simon a fost mereu o persoană față

de care am putut să nutresc o oarecare simpatie, cât să nu-i simt prezența atât de străină în comparație cu a altora. Sau poate doar îl compătinesc că și-a ales o asemenea femeie nepotrivită pentru a-și petrece restul zilelor.

De-ar ști cei de față ce fel de femeie este cu adevărat Edna, nu și-ar mai păstra niciodată nasul atât de sus, spre înaltul cerului. Același lucru l-aș putea spune și despre copilul lor, spre care nu îndrăznesc acum să mă uit, căci știu că mi s-ar forma o senzație de vomă în stomac și aș risca să am un atac de panică dacă aș încerca să-mi amintesc cele întâmplate.

Îmi mișc picioarele pe sub masă, trăgând de marginile salopetei pe care mama mă obligase, practic, să o port la cina asta stupidă de Crăciun. Nu-i ca și cum magia sărbătorilor ne-ar fi ocolit casa dacă îndrăzneam eu să stau în pijamale.

„Calmează-te, respiră încet și adânc”, îmi reamintesc în gând. „În curând, totul se va termina și te vei putea retrage la tine în cameră. Mai îndură puțin. Încă puțin.”

— E bine deocamdată, unchiule Sim.

— Dacă se străduiește puțin, va lua și bursă în semestrul al doilea, se bagă și mama în vorbă, punându-și, parcă protector, palma stângă peste a mea.

Pielea mă furnică, făcându-mi bătăile inimii să-și înteaască ritmul. Mă simt expusă, ca și cum aș fi o piesă ciudată dintr-un muzeu de relicve prețioase.

Zâmbesc vag în direcția ei, retrăgându-mi discret mâna de sub a ei. Un gust amar mi se formează instantaneu pe cerul gurii, de care încerc să scap pentru a nu-mi provoca o senzație și mai acută de rău în stomac. Cred că mi se întorc înapoi pe gât cele câteva bucăți de curcan pe care reușisem, cumva, să le înghit.

— Așa și trebuie, pufăie peste câteva secunde și mătușa Edna, ștergându-se la gură cu un șervețel de pe masă. Să nu se lase și s-o ajungă din urmă de soră-sa. Până la urmă, inteligența a fost mereu un atú al acestei familii!

Liniștea învăluie brusc întreaga sufragerie. Îmi strâng palmele în pumni, mușcându-mi tăcută interiorul buzei de jos pentru a nu da glas cuvintelor înțepate ce-mi gâdilă buzele.

„Nu voi rezolva nimic, doar voi abate o ploaie de reproșuri asupra mea.”

— Luna se descurcă și singură, Edna, intervine tata pe un ton neobișnuit de calm, însă care-i stă în fire. N-ar trebui să existe termeni de comparație când vine vorba de ele.

— Zici?! ridică din sprânceană mătușa, cu o surprindere vădit falsă. Din câte știu, rezultatele Lunei nu depășesc nivelul mediocru. Nici nu se compară cu sora ei, odihnească-se în pace, care urma să fie șefă de promoție.

— Nu începe iar discuția asta, te rog, Edna, zice mama, privind-o cu o expresie oarecum... tânguită?

— De ce nu? ridică deodată mătușa vocea. Eu prezint niște fapte concrete, dragă cumnată.

— Merg s-aduc apă, mă trezesc în cele din urmă vorbind fără să cumpănesc dinainte cuvintele și mă ridic numai de cât de la masă, apucând vasul de sticlă pe jumătate gol. Știu că, dacă aș rămâne, discuția ar lua o întorsătură neplăcută pentru mine. Știu că mi-ar face rău s-o aud continuând, așa că prefer, de cele mai multe ori, să ies din raza ei vizuală, pentru a nu mă mai simți atât de atacată.

Simt privirile celorlalți ațintite asupra spatelui meu cu fiecare pas pe care-l fac, însă aleg să le ignor, răsufând ușurată atunci când trec de ușa bucătăriei. Las vasul pe unde apuc și mă sprijin de blatul de marmură, privindu-mi reflexia ce se oglindește în geamul din fața mea. Dincolo de sticla umezită, fulgii de nea se depun liniștiți peste gazonul curții din față, făcând ca strada să pară mult mai lucioasă și mai strălucitoare.

Oftez, închizând ochii.

Îmi doresc să dispar pentru o clipă.

Să-mi imaginez un loc tăcut și uitat de lume, în care să mă abandonez pentru o perioadă lungă, nelimitată. Să fiu

doar eu cu mine și să nu mai provoc în jurul meu comentarii acide și pline de răutate.

Uneori, am impresia că e doar vina mea. Că pe unde merg provoc numai dezastre. Că alor mei le-ar fi mai bine fără mine. Fără problemele cauzate de mine. Fără momentele mele de izolare și de răzvrătire infantilă.

Aș vrea să mi se spună că sunt *îndeajuns* pentru ei. Că pot fi eu însămi fără să mă compare sau să mă arate cu degetul. Că nu trebuie să mă ridic la standardele nimănu. Pentru c-am obosit. Am obosit să mă chinui să dau tot ce pot din mine, pentru ca, în final, să mi se spună că n-a fost suficient. Și oare, există vreun barometru pentru a măsura acest suficient?

Dacă n-am satisfăcut așteptările cuiva, asta nu înseamnă că n-am dat tot ce-i mai bun din mine.

Cred că tot ce mi-am dorit vreodată a fost să am pe cineva care să nu mă facă să mă simt ca și cum ar fi ceva în neregulă cu mine. Ca și cum e ceva greșit în felul în care acționez, mă comport, vorbesc, merg, respir, gândesc, trăiesc.

Desigur, îl am pe tata, însă uneori simt că am prea multă încredere în el și prea puțină în mine.

Îmi vine să râd când mă gândesc că eu tocmai mă plâng de o cină dezastruoasă cu rudele, în timp ce alții poate n-au ce pune pe masa de sărbători. Nu m-am considerat niciodată o persoană fără pic de considerație față de ceilalți. Rea de gură și plictisită de viață? Desigur. Indiferentă față de cei din jur? Nicicând. Însă am învățat că nimănu nu-i va păsa vreodată îndeajuns de mult. Că nimănu nu-i va păsa de soarta altuia, atât timp cât lui îi este bine. Că există oameni care au buzunarele pline, dar sufletele goale, și oameni care găsesc totul în nimicul pe care-l au, și tot aceștia sunt primii care-ți oferă o mână de ajutor atunci când ai nevoie.

Există pe lumea asta cerșetori cu inimi de aur și bogați cu sufletele împietrite.

Iar eu nu vreau, *refuz* să cad în extrema cealaltă.

— Te-ai plictisit, Luna?

Tresar înfricoșată când simt respirația caldă ce-mi acoperă întregul lob al urechii stângi.

Mă dau rapid într-o parte, întorcându-mă spre sursa de unde provine vocea asta enervant de cunoscută.

Sebah, fiul mătușii Edna, îmi surâde larg, dezvăluindu-și dinții imposibil de drepti și albicioși. Are un zâmbet strâmb pe față, ca un rânjel plin de o răutate oarbă, ce-mi adâncește golul din stomac și-mi aduce un tremur abia simțit în palme.

— Ce vrei?

— Te-am văzut cam abătută la masă. Mă gândeam că nu te simți bine.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap. Parfumul lui mult prea strident aproape că mă face să tușesc. De ce țin unii oameni să se dea cu mai mult de două pufuri?

— Grijă ta e... sfâșietoare! mă pisicesc teatral spre el, luându-l peste picior. Iar el se prinde de asta pe dată.

Zâmbetul îi piere de pe față, iar ochii îi capătă acum o nuanță întunecată și agresivă.

— Ai de gând să continui cu atitudinea ta sfidătoare și enervantă?

— Nu știi. Tu ai de gând să te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Sau încă trăiești cu impresia că sunt mult prea speriată ca să-mi dau drumul la limbă?

Nu spune nimic, însă îi percep oasele faciale contractându-i-se pe sub piele, semn că replica mea nu i-a picat prea bine. Îmi vine greu să mă uit la el. Să-l văd pe el furios, când eu ar trebui să fiu cea cu nervii la pământ. Așa-mi trebuie însă, dacă țin mai mult la relațiile de familie decât la propriul bine. Oamenii vor profita de punctele tale vulnerabile, într-atât încât să te joace după bunul lor plac, călcându-ți orice urmă de demnitate în picioare.

Îmi ling anxioasă buzele, urnindu-mă de pe loc pentru a umple vasul cu apă. Sunetul rapid al jetului de la robinet îmi sfârâie în timpane, provocându-mi o dorință inexplica-

bilă de a-mi băga capul sub el și a-mi limpezi gândurile supraîncinse.

Dau apoi să plec, fără a mai arunca vreo privire în spate. Însă vocea lui se face din nou auzită, făcându-mă să-i acord fărăâma de atenție pe care știu că n-o merită.

— Hei, Luna? Ar cam trebui să-ți tragi în jos salopeta. N-am vrea să... atragi atenția, nu-i așa?

Pot simți valul de negativitate ce umple întreaga bucătărie odată cu zâmbetul ce începe din nou să i se lungească pe figură. Scrâșnesc din dinți, simțindu-mi degetele zvâcnind în jurul carafei pe care mi-o imaginez deja zburând și izbindu-i-se de moaca aia de ticălos. Îmi păstrez însă aceeași expresie neutră pe chip, cât să nu-i ofer satisfacția de a mă vedea neliniștită din cauza lui.

Mă întorc în sufragerie și se dovedește că seara asta e plină de ghinioane pentru mine, deoarece, de îndată ce pășesc înăuntru, pot auzi extrem de clar declarația făcută de mătușa Edna, mai mult sau mai puțin ironică:

— Trebuie să faci ceva cu fata asta, Aurora! E nepolitică și încrezută! E mai mult decât evident cu cine seamănă, face ea o pauză scurtă, continuând apoi pe același ton ascuțit: Sor-sa nu se comporta nici pe departe atât de... dizgrațios. Doamne, uneori mă gândesc c-ar fi fost mai bine dacă puteau fi schimbate rolurile!

— Edna! îl aud pe tata ridicând vocea, lucru care nu se întâmplă prea des, și simt apoi cum ochii tuturor se întorc în același timp spre mine.

Mătușa își țuguie buzele nervoasă și toți ceilalți înghit în sec, cel mai probabil din cauza liniștii ce planează în încăpere.

— Luna... dă tata să-mi vorbească, însă îi retez orice încercare, trântind carafa pe masă.

O parte din apă sare din vas și mă stropește pe mânecă.

— Scuțiți-mă, bodogănesc cu jumătate de gură, făcând cale întoarsă înainte să spun ceva ce aş putea regreta mai târziu.

Aud vocea mamei în urma mea, însă ştiu că încercă să mă oprească doar pentru a nu pica prost în fața celorlalți. Așa că merg drept înainte, lovindu-l pe Sebah în umăr atunci când îmi taie calea și ies afară, în aerul rece al iernii geroase.

Strâng din dinți, confruntându-mă cu o dorință nesfârșită de a-mi striga oful în liniștea serii. Sigur aş face-o fără să ezit, însă ultima dată când am procedat astfel – în urmă cu câteva zile – m-am ales cu o durere neplăcută de gât din cauza aerului înghețat. Încă nu mi-am revenit complet și parcă nu-s atât de dornică să-mi fac rău cu mâna mea, așa cum cred că mi se-ntâmplă uneori.

Mă urăsc în momentul ăsta pentru că frustrarea începe să mi se transforme în lacrimi. Detest să plâng, însă o fac mai des decât aş recunoaște-o vreodată. Plânsul te epuizează, te seacă de puterea de a mai rezista cu fruntea sus, te lasă suspendată la granița dintre neputință și plăcere și te face să crezi că-ți poate deveni cel mai bun prieten atunci când nu mai ai pe nimeni. Te seduce, te amăgește, te urcă pe culmile climaxului, ca mai apoi să te lase de izbeliște. Plânsul e hain, e manipulator, e amantul perfect al celui lăsat pradă suferinței. Te îmbracă în voalul unei eliberări de moment, ca mai apoi să te dezgolească de orice protecție. Te lasă lipsit de apărare, într-o baie de lacrimi vărsate cu amar. Plânsul n-a dus nicicând la ceva bun. Iar eu nu avusesem până atunci privilegiul de a cunoaște plânsul izvorât din bucurie.

Îmi șterg ochii cu mișcări repezite și mă îndepărtez de casă până lângă bordura ce desparte șoseaua de gazonul nostru. Mă las pe vine, atingând cu fundul cimentul rece și umed și-mi strâng genunchii la piept.

E frig, iar aburii ce-mi părăsesc gura par a îngheța pe loc. Simt o sfârșeală. În tot corpul. În gânduri. În toată ființa. Uneori, greutatea gândurilor pare atât de sufocantă, încât parcă îți strânge cineva inima în încleștarea pumnului, oprindu-ți bătăile pulsului. Aș vrea să fiu mai indiferentă.

Să nu mai pierd nopțile creându-mi scenarii inutile, care nu se vor întâmpla niciodată. Să nu mai pun la suflet toate răutățile. Să am curajul să țin piept tuturor problemelor și cu alte arme în afară de niște vorbe acide spuse la supărare. De-a lungul anilor, mi-am construit o imagine de tipă dură și bătaioasă, încercând să-mi maschez cumva sensibilitatea pe care știu c-o s-o am mereu în suflet. Însă în orice zid mai apar din când în când crăpături. Nicio barieră, oricât de temeinic clădită ai putea crede că este, nu va rezista la nesfârșit.

Îmi doresc ca seara asta să se sfârșească mai repede și, odată cu ea, senzația de încleștare din piept.

Îmi doresc să fiu din nou copil. Să ignor semnalele de alarmă cu care mă confrunt și să văd acea parte plină a paharului pe care acum n-o mai pot găsi nicăieri. Să știu ce înseamnă un zâmbet sincer și un râset lipsit de griji sau necazuri. Să petrec Crăciunul în aceeași sărbătoare continuă ca atunci când inocența copilăriei ștergea din ignoranța ce avea să urmeze la scurt timp. Îmi e dor de un cămin pe care nici nu știu dacă l-am avut vreodată, căci amintirile acelor vremuri par acum înstrăinate și deșarte. Cineva să întoarcă roata vieții și să mă readucă în pragul acelei vârste, pentru că atunci, fericirea mea nu depindea de nimeni și nici nu trebuia să fiu constant comparată cu cineva care mi-a distrus întreaga viață și încă o mai face, de dincolo de mormânt.

Sunny a fost și va fi mereu coșmarul pe care-l trăiesc zilnic și în umbra căruia voi continua să trăiesc până în ziua în care-mi voi da ultima suflare.

Pare că a trecut o veșnicie de când zac pe bordura asta murdară și umedă, lăsând omătul să se aștearnă peste spatele meu. Corpul mi-a amortit, nările mi s-au înfundat și mai c-aș avea strania senzație c-am înghețat cu totul, dacă n-aș auzi un hârâit puternic și țipător ce sparge liniștea nopții.

Îmi ridic capul din poală, scuturându-mi părul plin de zăpadă și mijesc ochii spre cele două globuri de lumină ce-mi fură cu totul privirea. Un sunet scârțâitor, de ceva care se târăște, mă face să-mi simt pieptul vibrând pe dinăuntru. Inima începe să-mi pompeze accelerat, determinându-mă

să mă ridic de pe bordură înainte să-mi mai fac griji în privința trosniturilor de oase sau durerii date de înțepeneala mușchilor.

Și cu fiecare pas pe care-l fac spre curtea vecină, simt cum lacrimile încep să-mi dea buzna din nou în colțul ochilor, înțepându-mă ca niște ace ce-mi străpung suprafața sticloasă. Respirația mi se poticnește în gât și-mi simt vag buza de jos tremurând de o anticipație bolnavă pe măsură ce mișcările lui mi se imprimă și mai tare pe retină.

Îl privesc cum oprește dintr-o singură mișcare motorul, dându-și mai apoi casca uriașă și întunecată jos de pe cap.

După atât de mult timp, încă îi mai pot recunoaște ticul de a-și scutura părul ori de câte ori își dă casca jos de pe cap. Sau felul în care corpul i se înclină puțin pe spate când își spijină mai bine tălpile pe asfalt.

Îi cunosc toate muchiile profilului. Toate unghiurile trupului. Toate mișcările pe care le face, de multe ori involuntar.

Și atunci... mă blochez.

Și sufletul mi se strânge într-un nod de emoție arzândă, amintindu-și de durerea ce m-a distrus în urmă cu un an.

E o amintire peste care nu am reușit nici până azi să trec și cu care n-aș fi vrut să mai am de-a face.

Căci atunci când el a pierdut-o pe ea, eu l-am pierdut pe el.